

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko E. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt V ACa (...)

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny przyczyn określonych

w art. 398⁹ § 1 k.p.c., gdyż tylko one i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przesłądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Wskazała, że istotnym zagadnieniem prawnym jest ustalenie, czy oświadczenie woli nadpisane bądź dopisane do umowy po jej podpisaniu przez obie strony, bez wiedzy drugiej strony, jest ważne oraz wywołuje skutki prawne, jeżeli takie ustalenie nie zostało zaakceptowane przez obie strony umowy. Wskazała, że przepisy art. 61 § 1, art. 720 § 1 i art. 78 § 1 k.c. „wymagają wykładni w zakresie konieczności badania przez sądy obu instancji momentu wprowadzenia zapisów umownych przez strony do umowy” oraz wskazała, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wypływa z faktu rażącej sprzeczności sentencji wyroku z treścią naruszonych przepisów dotyczących zarówno skuteczności składania oświadczeń woli, jak i spełnienia wymogu formy pisemnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do sformułowania zagadnienia prawnego oraz przedstawienia pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na rzeczywiste istnienie powołanej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Zagadnienie prawne wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na istniejące w nauce lub orzecznictwie rozbieżne oceny prawne, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi

odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Skarżąca nie sformułowała żadnego zagadnienia prawnego w formule wyżej przedstawionej, jej wywód nie zawiera żadnej argumentacji prawnej, a wyartykułowane wątpliwości nie są natury prawnej, lecz jednoznacznie wskazują, że skarżąca nie akceptuje dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych i pod pozorem wątpliwości prawnych zmierza do ich podważenia, co jest niedopuszczalne (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżąca również nie uzasadniała w żaden sposób, w odniesieniu do których przepisów istnieje potrzeba wykładni jako budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, ani na czym te wątpliwości i ewentualne rozbieżności w orzecznictwie polegają

Nie ma też podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro skarżąca w tym zakresie nie przedstawiła argumentów. Sądu obu instancji, z wykorzystaniem opinii biegłych dokonały oceny zastrzeżeń dotyczących podpisu skarżącej pod tekstem umowy. Wzięto pod uwagę okoliczności, w jakich doszło do sporządzenia umowy, rozważono okoliczności związane z tym, czy umowa została spisana jednorazowo oraz fakt użycia różnych środków pisarskich w celu jej sporządzenia. Dowód z opinii biegłego stanowił z jeden ze składników materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i podlegał ocenie sądu na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Jak wskazano, podważanie ustaleń faktycznych lub podważanie oceny dowodów nie jest dopuszczalne w żadnej fazie postępowania kasacyjnego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw